

I Ieltsin, pels demòcrates és culpable de l'allau nacional-patriòtica per haver volgut mantenir la seva figura presidencial per damunt dels partits, per damunt del bé i del mal, per no haver-se mullat i haver donat suport públic als blocs reformistes que fa dos anys i mig el van portar, a ell, al poder. Ara és Jirinovski qui diu que Ieltsin és un gran patriota

que ha evitat la guerra civil, que està molt pressionat per la dreta i per l'esquerra, i que per això, diu Jirinovski, cal mantenir-lo en la presidència... però no pas per gaire temps.

Ieltsin no es pot passar la vida dissolent i bombardejant parlaments i haurà d'acabar entenent-se amb els nacional-patriòtics de la nova Duma. Però la po-

larització ideològica no permet al president gaire marge de maniobra i qualsevol pas en fals podria ser fatal. L'octubre passat Ieltsin no va repetir el paper de Kerenski l'any 1917 fugint davant del cop de mà bolxevic; a partir d'ara haurà de procurar no ser Hindenburg al gener de 1933 cridant Hitler a formar govern.

Llibert Ferri

Els 'hípers' i els petits

Fabià Estapé aposta en aquest article per la proliferació dels hípers i per l'especialització de les petites botigues, així com per la liberalització d'horaris.

La qüestió, els ho ben juro, s'ha fet força emprenyadora, especialment pels qui vivim al Principat. De sobte s'han posat en escena tots els tòpics: així ens parlen de la botiga petita, familiar, que viu pensant en la gent del barri. Enfront, ens diuen, s'alcen els grossos, els grans i maleïts, moltes vegades propietat de capitals forans, en mans de jueus i tot. Com era d'esperar, els gremis —o dolça recordança de l'Edat Mitjana!— han fet mans i mànigues perquè les Autoritats, amb majúscula, facin tot el necessari per barrar el pas al progrés. Sembla que siguem cap a la segona dècada del segle XX. Llavors a les grans ciutats de l'estat s'esgrimen els interessos dels vells i enxarolats "Simons" enfront dels automòbils, que, pintats —a Barcelona— de groc, feien palesa la seva superioritat sobre les cavalleries; aleshores es parlava de protegir els interessos agraris: qui es menjaria tot l'alfals? Afortunadament les coses van caure cap a on aconsellava el sentit comú. Ja no hi ha Simons si no és als museus, i els taxis malden per travessar les cada vegada més atapeïdes barreres que representa el creixent procés de motorització que volen els ciutadans. A l'esmentada polèmica entre els hípers i els petits falta, com sempre passa amb tot proteccionisme, la referència als vertaders subjectes que han de tenir a les seves mans la decisió final: els consumidors. Per què s'ha de negar la

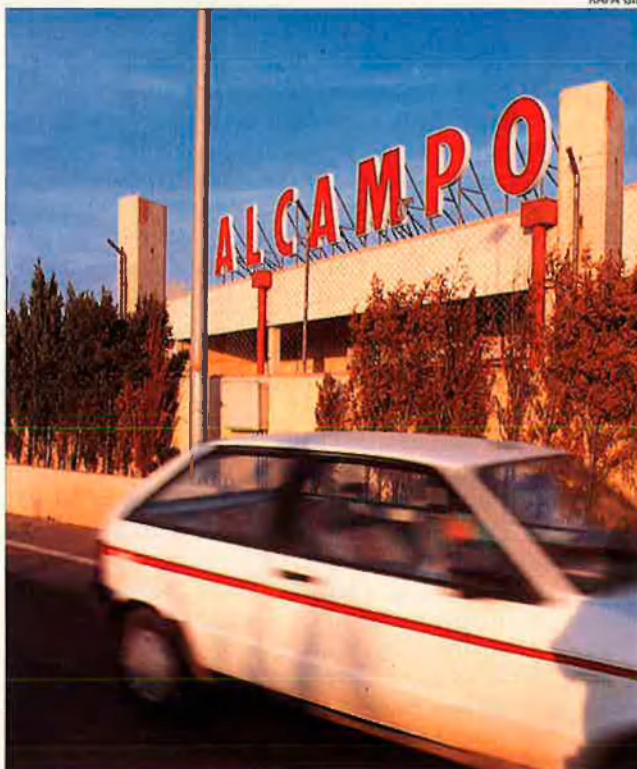
possibilitat de comprar després d'una jornada de treball? I això, naturalment, per als que el tenen. Hem aconseguit que la dona treballi, i volen negar-li ara la possibilitat de triar i remenar als hípers?

Senyors que teniu, avui per avui, les regnes pel mànec, deixeu-vos de romanços i feu front a la realitat. La major part de les botigues no compleixen els requisits de neteja i seguretat que els són aplicables segons les Ordenances Municipals. Als hípers pel contrari se'ls han imposat reglaments d'extrema rigorosi-

tat; els compleixen i volen obrir també els dies de festa. Amb quins arguments se'ls hi vol prohibir? Ja no val, creguime, els fal·laços arguments de la propietat estrangera ara que som membres, des de l'I de gener de 1986, de la Comunitat Econòmica Europea; què hem de fer per modernitzar els governs, ara que la tecnologia imposa les seves lleis?

En cap país del nostre entorn es poden sentir els pseudoarguments que es llancen com fones distretes en la polèmica entre els hípers i els petits. Jo els ben asseguro que en el reduït terme d'una illa de les que va dibuixar el 1859 l'enginyer Ildelfons Cerdà, es poden apreciar diferències de dos o tres duros en una mateixa marca de formatge: nacional per més senyes. Deixem, doncs, les faldèries i anem per feina, que n'hi ha, i molta, per cert. No podem posar més entrebancs ni més bastons a les rodes. Si no volen obrir, que no obrin; ells s'ho trobaran quan facin comptes si és que en fan. Jo vull, per Barcelona, on visc, un nombre creixent d'hípers i un nombre important de botigues cada vegada més especialitzades. Tenen un lloc a l'economia de mercat, però no necessiten continuar embolcallades com nens de pit: no busquin mamelles acollidores en les Ordenances Municipals. Ja n'hi ha prou d'aquesta conya marinera, i perdonin l'expressió.

Fabià Estapé

Grans superfícies. La polèmica continua.